

Синовна обичъ

(Разказъ)

Алжиръ е единъ голѣмъ градъ въ сѣверна Африка. Населението на този градъ се занимавало прѣди стотина години съ морско разбойничество по срѣдиземно море. Алжирци илизали съ своитѣ кораби по морето и хващали чужди кораби; завеждали ги на своето пристанище, дѣто стоката имъ разграбвали и продавали, а самитѣ хора задържали въ плѣнъ, до като се откупятъ.

Веднажъ такива откупени плѣнници били заведени на пристанището, за да се изпратятъ въ отечеството имъ. Тѣкмо въ това врѣме въ пристанището пристигналъ единъ алжирски корабъ съ много нови плѣнници. Между тия плѣнници се намиралъ и бащата на единъ отъ откупенитѣ плѣнници. Тѣ се познали и разплакали се хвърлили единъ другиму въ прѣгръдкитѣ си.

Синътъ нараненъ отъ нещастieto на баща си, който билъ вече старъ и на когото плѣнничеството безъ друго щѣло да скъси живота, помолилъ алжиреца да му позволи да остане на мѣстото на баща си. Азъ съмъ по-силенъ и по-много ме бива за работа, която се иска отъ плѣнниците, казалъ синътъ. Алжирецътъ се съгласилъ. Беятъ, който управлявалъ страната, като се научилъ за тая благородна постѣпка, не оставилъ тоя великодушенъ синъ да робува, а заповѣдалъ да пустнатъ и него и баща му на свобода.

Ето какъ добрия синъ, благодарение на своята голѣма обичъ и привързаностъ къмъ баща си, можалъ да спаси себе си и баща си отъ робството, което ги очаквало.